

συνάντηση

με τον Παραολυμπιονίκη

Αλέξανδρο Παπαδάκη

M Του Νίκου Ασλανίδη

Να δεσμευτούν οι υποψήφιοι για την προσβασιμότητα σε ΑμεΑ

Λένε ότι οι δυσκολίες κάνουν κάποιους ανθρώπους να σπάνε και κάποιους άλλους να σπάνε ρεκόρ. Η ιστορία του Αλέξανδρου Παπαδάκη από τα Διαβατά Θεσσαλονίκης, επιβεβαιώνει αυτό τον κανόνα. Από μικρός είναι καθηλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι εξαιτίας βαριάς εγκεφαλικής παράλυσης. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να ασχοληθεί με το παραολυμπιακό άθλημα Boccia και να γίνει πρωταθλητής και αναπόσπαστο μέλος της Εθνικής Παραολυμπιακής Ομάδας κατακτώντας πολλούς τίτλους και διακρίσεις. Η ιστορία του γίνεται ακόμη πιο εντυπωσιακή όταν μαθαίνεις για τις σπουδές του. Ο Αλέξανδρος μέχρι τα 48 του χρόνια είχε γνώσεις δημοτικού σχολείου. Στα 48 του αποφάσισε να πάει σε σχολείο δεύτερης ευκαιρίας και τελικά κατάφερε να περάσει στο πανεπιστήμιο. Σήμερα είναι τελειόφοιτος φοιτητής στο τμήμα Φιλοσοφίας και Παιδαγωγικής του ΑΠΘ.



Από πού είναι η καταγωγή σας;

Γεννήθηκα στο νοσοκομείο Διδυμότειχου, τρία χιλιόμετρα μακριά από το μεταφυτευμένο προσφυγικό χωριό μου Νέοι Ψαθάδες, στο οποίο έζησα τα πρώτα 23 χρόνια της ζωής μου. Σημειώνω ότι το παλιό χωριό από το οποίο ξεριζώθηκαν οι πρόσφυγες πρόγονοί μου είναι από την άλλη πλευρά του ποταμού Έβρου το οποίο είναι ορατό και από το νέο χωριό μας, έχοντας την ελπίδα ότι μία μέρα θα ξαναγύριζαν πίσω στα σπίτια τους στο παλιό χωριό τους. Η κινητική μου αναπηρία προήλθε από εγκεφαλική παράλυση (CP) που κατά κανόνα εκδηλώνεται κατά τη γέννα ή λίγο μετά τη γέννα.

Πότε ήρθατε στα Διαβατά και πώς αποφασίσατε να σπουδάσετε;

Όταν κατεβήκαμε από το χωριό μου, αρχικά μείναμε με την οικογένειά μου στον Βαρβάρη. Εκεί καθίσαμε περίπου έξι χρόνια. Έπειτα κληρώθηκε στον πατέρα μου κατοικία από τον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας και από το 1995 κατοικώ μόνιμα στον οικισμό των παλιών εργατικών κατοικιών.

Μέχρι τα 48 μου είχα μόνο απολυτήριο δημοτικού. Τότε μία φίλη μου με έπεισε να πάω να δω το Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας

του οποίου το απολυτήριο είναι ισότιμο με αυτό του Γυμνασίου. Έπειτα είπα να δοκιμάσω και στο Γενικό Λύκειο, το οποίο τελικά ολοκλήρωσα και πήρα απολυτήριο από το Εσπερινό ΓΕΛ Αμπελοκήπων. Στη συνέχεια είπα να δοκιμάσω και στο πανεπιστήμιο, δηλώνοντας (με το 5% με ειδικές παθήσεις) μόνο αυτά της Θεσσαλονίκης και έχοντας ως πρώτη επιλογή τη σχολή Ψυχολογίας. Τελικά πέρασα στο Τμήμα Φιλοσοφίας και Παιδαγωγικής (ως δεύτερη επιλογή). Έπειτα, είπα θα πάω ένα εξάμηνο και μετά θα το παρατήσω, αλλά τελικά έμεινα.

Τι προβλήματα αντιμετωπίσατε όταν πήγατε σε Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας και στη συνέχεια στο πανεπιστήμιο;

Κυρίως προβλήματα που έχουν να κάνουν με την πρόσβαση. Στο Σχολείο Δεύτερης ευκαιρίας και στο Γενικό Λύκειο ήταν κάπως καλύτερα στην πρόσβαση με αναπηρικό αμαξίδιο, στο πανεπιστήμιο όμως, στο παλιό κτίριο της Φιλοσοφικής Σχολής στο οποίο γίνονται τα περισσότερα μαθήματα το πρόβλημα είναι τεράστιο. Στην είσοδο υπάρχει ειδικό μηχάνημα-αναβατήριο (Lift) για αναπηρικά αμαξίδια το οποίο

ντρική είσοδο του κτιρίου. Το μηχάνημα είναι αρκετά αργό και μέχρι να γίνει όλη η διαδικασία δηλαδή να έρθει ο φύλακας να ξεκλειδώσει το μηχάνημα κλπ και αν υπολογίσουμε και την διαδρομή από τον χώρο στάθμευσης του αυτοκινήτου μου, χρειάζεται αρκετός χρόνος και αν υπάρχει κακοκαιρία τότε «τρως» όλο το κρύδι και την βροχή. Τώρα, αν έχεις μάθημα στο υπόγειο του παλιού κτιρίου της Φιλοσοφικής, θα πρέπει να χρησιμοποιήσεις και ένα άλλο μηχάνημα (Lift) το οποίο θα σε οδηγήσει από το ισόγειο του κτιρίου μέχρι το υπόγειο. Και όλα αυτά με την προϋπόθεση ότι θα λειτουργούν αυτά τα μηχανήματα γιατί αρκετές φορές παρουσιάζουν βλάβες.

Βρισκόμαστε λίγες ημέρες πριν από τις δημοτικές εκλογές. Πώς βλέπετε τους υποψήφιους δημάρχους; Έχουν συμπεριλάβει στο πρόγραμμά τους έργα για την καλύτερη εξυπηρέτηση όσων χρησιμοποιούν αμαξίδιο;

Στις δημοτικές εκλογές του 2010 εκλέχθηκα στο πενταμελές τοπικό συμβούλιο της Δημοτικής Κοινότητας Διαβατών του δήμου Δέλτα. Τότε είχα κάνει αίτηση για την προσβασιμότητά τους. Το απο



Η λέξη που μου αρέσει και χρησιμοποιώ τακτικά είναι υπέρβαση. Αυτό λέω στους συνανθρώπους μου με αναπηρία, γενικότερα όμως σε όλο τον κόσμο: «Κάντε την υπέρβαση και προσπαθήστε να ζήσετε και τότε μπορεί και να το καταφέρετε. Αν πάλι δεν το καταφέρετε, θα έχετε τουλάχιστον την ικανοποίηση ότι προσπαθήσατε. Προσπαθήστε, ζήστε!»

τότε δήμαρχος Δέλτα Νικόλαος Γιουτίκι μου είχε αναθέσει και το αυτοτελές γραφείο ΑμεΑ του δήμου Δέλτα, υπεύθυνος του γραφείου για όλο τον δήμο. Οπότε μπορώ να πω ότι γνωρίζω το θέμα από πρώτο χέρι και τα πράγματα δεν είναι καθόλου, μα καθόλου ευχάριστα. Αν όχι πρώτο πράγμα, ένα από τα πρώτα πράγματα που έκανα ως υπεύθυνος του γραφείου ήταν μία προσωπική καταγραφή όλων των δημοσίων κτιρίων του δήμου Δέλτα για την προσβασιμότητά τους. Το απο



έχουν αλλάξει σημαντικά τα πράγματα και σκεπτή η αποκαρδιωτική εικόνα που υπήρχε τότε, σε μεγάλο βαθμό την συναντάμε και σήμερα. Και λίγο-πολύ, την άσχημη αυτή εικόνα την αντικρίζουμε σε όλους τους δήμους και γενικότερα στο δημόσιο. Τα τελευταία 30 χρόνια έγιναν πολλά βήματα προς την σωστή κατεύθυνση στο χώρο της αναπηρίας στο σύνολό της. Απέχουμε όμως έτη φωτός ακόμη και πρέπει να γίνουν πολλαπλάσια βήματα προς την σωστή κατεύθυνση, ώστε να μπορούμε να ισχυριστούμε πραγματικά ότι όλα τα άτομα με αναπηρία αισθάνονται ως ισότιμα μέλη της κοινωνίας μας. Γι' αυτό λοιπόν καλό θα ήταν όλοι οι υποψήφιοι δήμαρχοι να ανακοινώσουν το πρόγραμμα τους και να δεσμευτούν ότι εάν εκλεγούν θα υλοποιήσουν έργα που θα εξασφαλίζουν την πρόσβαση παντού στα άτομα με ειδικές ανάγκες.

Είστε και παραολυμπιονίκης. Πώς πήρατε την απόφαση να ασχοληθείτε με το παραολυμπιακό άθλημα Boccia;

Με τον ειδικό αθλητισμό ασχολήθηκα μάλλον τυχαία. Τότε, το ασφαλιστικό μου ταμείο δεν μου κάλυπτε πάνω από 30 φυσιοθεραπείες οι οποίες και αυτές έπρεπε να γίνουν σε τρία διαφορετικά κρατικά νοσοκομεία, παράδειγμα 1ο στο «ΑΧΕ-ΠΑ», 1ο στο «Παπαγεωργίου» και 1ο στο «Ιπποκράτειο». Ως εναλλακτική λύση σκέφτηκα να ασχοληθώ με τον αθλητισμό και μετά από σύσταση ενός φίλου μου εντάχθηκα στον ΑΣ ΑμεΑ Μέγας Αλέξανδρος '94 Θεσσαλονίκης. Πέρασα από διάφορα τμήματα του συλλόγου όπως το μπάσκετ με αμαξίδιο, την κολύμβηση, τον στίβο αλλά δεν έμεινα σε κανένα. Έγινα παράγοντας στο σύλλογο και συζητώντας μία μέρα με τον τότε γενικό γραμματέα του συλλόγου, του είπα ότι έχουμε διάφορα τμήματα για αθλητές με ελαφριές ή μέτριες αναπηρίες αλλά δεν έχουμε για βαριές αναπηρίες όπως το Boccia (Μπότσια). Και ποιος αθλητής έχουμε για να τον εντάξουμε στο Μπότσια, με ρωτάει. Εμένα του απάντησα χωρίς να γνωρίζω ούτε αν έχω κατηγορία για το άθλημα και μπορώ να ανταλλάξω. Έτσι ιδρύσαμε το τμήμα Μπότσια, έγινα ο πρώτος αθλητής του τμήματος και από τότε παραμένω στο άθλημα μέχρι σήμερα.

Τι διακρίσεις έχετε καταφέρει μέχρι τώρα;
Μέχρι σήμερα συμμετείχα σε 28 διεθνείς

διοργανώσεις με την Εθνική Ομάδα. Μία Παραολυμπιάδα, 6 Παγκόσμια, 9 Πανευρωπαϊκά, 7 World Open, 5 Regional Open - Challenger, κατακτώντας 2 ασημένια Ευρωπαϊκά μετάλλια (Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα 2017 και Madrid Boccia Regional Open 2018) και 17 ακόμη φορές έχω καταταγεί στην πρώτη βάρδα των διεθνών αγώνων που συμμετείχα με σημαντικότερες στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα της Λισαβόνας του 2010 όπου κατετάγη 7ος μεταξύ 65 αθλητών, στο Ευρωπαϊκό Κύπελλο του Χάμαρ της Νορβηγίας του 2011 όπου κατετάγη 4ος, και στο Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα του 2021 στη Σεβίλλη της Ισπανίας όπου κατετάγη 5ος στο ατομικό και 6ος στο ομαδικό. Επιπροσθέτως, από το 2007 συμμετέχω ανελλιπώς σε όλα τα Εθνικά Πρωταθλήματα που διεξήχθησαν, κατακτώντας 28 συνολικά μετάλλια στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα σε ατομικό και ομαδικό: 19 χρυσά (8 double), 7 ασημένια (24 φορές φιναλίστ σε τελικούς), 2 χάλκινα μετάλλια και δύο ευρωπαϊκά ασημένια μετάλλια με το ομαδικό. Τέλος, να υπογραμμίσω ότι είμαι από τους παλαιότερους εν ενεργεία αθλητές Μπότσια όλων των κατηγοριών της Εθνικής Ελλάδος, από το 2009 και βεβήα ο παλαιότερος στη Θεσσαλονίκη. Το 2006 έχει εκδοθεί το πρώτο αθλητικό μου δελτίο.

Ποιος είναι ο επόμενος αγώνας που θα δώσετε;

Η επόμενη διεθνής διοργάνωση θα γίνει στο Ηράκλειο της Κρήτης 20-28 Οκτωβρίου, είναι η τελευταία διεθνής διοργάνωση για το 2023 που θα συμμετέχω, αλλά και η πρώτη διεθνής διοργάνωση που γίνεται στην Ελλάδα για το άθλημα του Μπότσια.

Ποια ήταν η καλύτερη και η χειρότερη στιγμή της καριέρας σας;

Η χειρότερη στιγμή μου ήταν στο πανελλήνιο πρωτάθλημα του 2018. Ήταν η πρώτη χρονιά που δεν πήρα μετάλλιο στο ατομικό μου. Είχα πάρει την πέμπτη θέση που ήταν η χειρότερη θέση όλων των εποχών, ήταν η χειρότερη θέση όλων των εποχών, με εξαίρεση μόνο την πρώτη χρονιά στην οποία όμως ήμουν άπειρος.

Η καλύτερη στιγμή νομίζω πως ήταν στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα της Σεβίλλης του 2017 στο οποίο κατακτήσαμε το ασημένιο μετάλλιο στο ομαδικό. Θα μπορούσα όμως να επιλέξω και τη συμμετοχή μου στους Παραολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου 2012, αλλά και την έβδομη θέση που πήρα μεταξύ 65 αθλητών στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα της Λισαβόνας του 2010.

Ποιος σας στηρίζει σε αυτή σας την προσπάθεια;

Κανένας, μόνο οι δικοί μου άνθρωποι. Πολλές φορές χρειάστηκε να βάλω χρήματα από την τσέπη μου για να συμμετέχω σε διεθνείς διοργανώσεις.

Για να παραμείνεις ψηλά στην παγκόσμια κατάταξη η οποία βοηθάει στην εξέλιξη σου στο άθλημα, θα πρέπει να συμμετέχεις σε όσο το δυνατόν περισσότερες διοργανώσεις. Η αθλητική μας ομοσπονδία δεν είναι δυνατόν να μας στείλει σε όλες τις διοργανώσεις, οπότε, πρέπει να πάμε σε τουλάχιστο 2 επιπλέον διοργανώσεις με δικά μας έξοδα τα οποία όμως φτάνουν γύρω στα δύομιση χιλιάδες ευρώ για κάθε διοργάνωση. Οπότε επιτρέψτε μου να πω σε αυτό το σημείο ότι θα ήταν ευπρόσδεκτος και θα βοηθούσε πολύ την προσπάθειά μου για ψηλότερους στόχους αν υπάρχει κάποιος ενδιαφερόμενος χορηγός που θα ήθελε να αναλάβει να καλύψει τα έξοδα συμμετοχής μου, έστω σε μία διεθνή διοργάνωση τον χρόνο.

Μετά τις σπουδές σας θα ασχοληθείτε με την ειδική αγωγή ή με κάτι άλλο;

Κάνω πολλές σκέψεις, όμως δεν έχω καταλήξει ακόμη. Σίγουρα όμως θα έχει σχέση με το πτυχίο μου ως φιλόλογος στην παιδαγωγική, την ειδική αγωγή και την προ-

πονητική στο άθλημά μου. Το ιδανικό θα ήταν αν μπορούσα να τα συνδυάσω όλα αυτά μαζί σε μία δράση.

Όσοι σας γνωρίζουν πιστεύουν ότι έχετε αστείρευτη δύναμη θέλησης. Από πού αντλείτε αυτή τη δύναμη;

Από τη φύση μου είμαι αισιόδοξο άτομο. Όσα προβλήματα και αν μας τύχουν στη ζωή μας, όσο μεγάλα και αν είναι αυτά, ο καθένας από μας έχει δύο επιλογές: η μία είναι να συνεχίσουμε να ζούμε όσο γίνεται καλύτερα και η άλλη επιλογή μας είναι να παραιτηθούμε από την ζωή και να περιμένουμε πότε θα 'ρθει η ώρα μας να πεθάνουμε. Εγώ επιλέγω το πρώτο, να ζήσω την ζωή μου όσο γίνεται καλύτερα.

Στις μέρες μας δυστυχώς πολλοί άνθρωποι εγκαταλείπουν εύκολα τα όνειρά τους και πέφτουν σε κατάθλιψη. Τι θα τους συμβουλευάτε;

Η λέξη που μου αρέσει και χρησιμοποιώ τακτικά είναι υπέρβαση. Αυτό λέω στους συναθρώπους μου με αναπηρία, γενικότερα όμως σε όλο τον κόσμο: «Κάντε την υπέρβαση και προσπαθήστε να ζησετε και τότε μπορεί και να το καταφέρετε. Αν πάλι δεν το καταφέρετε, θα έχετε τουλάχιστον την ικανοποίηση ότι προσπαθήσατε. Προσπαθήστε, ζήστε!».

Τελικά τι είναι για σας ευτυχία;

Πολύ δύσκολη η απάντηση στο ερώτημα αυτό. Θα έλεγα, ευτυχία είναι να αγαπάς τον συνάνθρωπό σου, το φυτικό και ζωικό κόσμο, την πλάση ολόκληρη. Να μην εκπέμψεις καθόλου τοξικότητα και γι' αυτό, αν δεν μπορείς να τους αγαπήσεις όλους, τουλάχιστον μη μισήσεις κανέναν. Το να απολαμβάνεις τις χαρές της ζωής και να τις ανακαλύπτεις εκεί που για τους περισσότερους δεν είναι ορατές, όπως σε ένα χαμόγελο ενός παιδιού, σε ένα βλέμμα προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, στους ήχους της φύσης μέσα στη σιωπή της νύχτας. Να αγωνιζόσαι

να μη κινηθείς από τα πάθη που σε καταστρέφουν (εξαρτήσεις, κατάθλιψη, φιλοτομαρισμός κ.ά.) και επιπροσθέτως, κάνοντας την υπέρβασή σου να μεταμορφώνεις τα πάθη σε πόθους (ηχ φιλάνθρωπος αντί για φιλοτομαριστής, πόθο για την χαρά αντί για την κατάθλιψη κοκ).

Συνοψίζοντας θα έλεγα, ότι ευτυχία είναι να είσαι πάνω απ' όλα άνθρωπος επιζητώντας της ευτυχία όλου του κόσμου, ώστε να είσαι και εσύ ευτυχισμένος. Δεν μπορείς να είσαι ολοκληρωτικά ευτυχισμένος όταν όλοι οι άλλοι συνάνθρωποί σου είναι δυστυχισμένοι.